ददर्श स्मृतिमात्रेण तत्तेजो नभसि स्थितं ।
स्तम्भिता देवताः सर्व्वाश्चित्रपुत्तलिका यथा ॥ १२ ॥
स्तम्भिता वह्नयः सर्व्वे मुनयश्च विजृम्भिताः ।
हरिस्मृतिश्चाभयदा शुभदा विघ्ननाशिनी ॥ १३ ॥
ददृशुर्देवताः सर्व्वा मुनयश्चापि योषितः ।
गन्धर्व्वाश्च तथैवान्ये तेजो दृश्यं सुखप्रदं ॥ १४ ॥
परं कुज्झटिकाकारं कोटीन्दुकिरणप्रभं ।
योजनायतविस्तीर्णं सुस्निग्धं सुमनोहरं ॥ १५ ॥
तत्तेजोऽभ्यन्तरे सर्व्वे ददृशूरथमुत्तमं ।
गव्यूतिमानं विस्तीर्णं धनुष्कोटिसमुच्छ्रितं ॥ १६ ॥
श्वेताश्वानाञ्च चक्राणां सहस्रेण समावृतं ।
अमूल्यरत्नरचितमीश्वरेच्छाविनिर्मितं ॥ १७ ॥
नानाचित्रविचित्राढ्यं मनोयायि मनोहरं ।
मुक्तामाणिक्यपरमहीराहारैर्व्विराजितं ॥ १८ ॥
रत्नदर्पणलक्षैश्च चिलक्षैः श्वेतचामरैः ।
वह्निशुद्धांशुकानाञ्च चिलक्षैः परिशोभितं ॥ १९ ॥
चिकोटिभिश्च ज्वलितं क्रीडासुन्दरमन्दिरैः ।
पारिजातप्रसूनानां मन्दाराणां मनोहरैः ॥ २० ॥
मालाजालैस्त्रिलक्षैश्च मालतीनाञ्च मण्डितं ।
एवम्भूतं रथं दृष्ट्वा ददृशुस्ते तदन्तरे ॥ २१ ॥
मध्यकोष्ठाभ्यन्तरे च किशोरं श्यामसुन्दरं ।
वह्निशुद्धांशुकेनैव पीतवर्णेन शोभितं ॥ २२ ॥